

Hans
Münstermann
IK ZOEK
MIJN MAN

Roman

Ongeloof

De nachthemel begon al op te lichten. Het was tijd om op te staan.

‘Slaap je nog?’ Anita boog zich over haar man heen. Het laken lag over zijn gezicht. Ze schoof het weg, voelde hoe zijn hand in beweging kwam, over haar hals gleed, over haar schouder en naar beneden.

Hij volgde haar heup en zocht haar bovenbeen, legde zijn hand tussen haar dijen. Zijn vingers woelden voorzichtig, als jonge vogels in hun nest. ‘Je voelt aan,’ fluisterde hij vanuit zijn zogenaamde halfslaap, ‘als zachte zijde.’

Maar het samenzijn waarmee de dag heel prettig had kunnen beginnen bestond alleen in haar verbeelding. ‘We gaan ons alleen op de reis richten,’ zei ze. ‘Verder niks.’ Ze schoof weer op het bed, ademde rustig, met haar ogen wijd open, tot het licht was geworden. Ze zag de bijna levensgrote foto die hij van haar gemaakt had vlak na hun eerste ontmoeting, halfnaakt zittend op het bed,

met afgewend bovenlijf over haar schouder in de lens kijkend. Ze wist al een maand niet meer of ze droomde. Elke ochtend werd ze wakker uit een winterslaap. Ze zag hem op een afstand. Haar Erwin. Groot, eigenwijs, dominant en soms onuitstaanbaar. Maar vooral zacht en kwetsbaar.

Ze wou hem een kneepje in zijn wang geven. Word wakker! Ze zag hoe hij zijn grote lichaam van de matras tilde, zoals hij dat vijftien jaar bijna dagelijks gedaan had. Zijn blote voeten stonden op het parket. Hij zou zijn spullen bij elkaar zoeken, met een paar snelle grepen in zijn klerenkast. Ja, hij ging mee, zij zou niet alleen gaan. Ze zag hem naast het bed staan met het lijstje van al hun vorige vakanties, om zeker te weten dat hij niets zou vergeten. Zijn camera, zijn statief. De auto stond met een volle tank voor de deur. Anita had haar spullen de avond tevoren al klaargezet.

Ze kwam overeind. 'De zoveelste heerlijke dag,' zei ze terwijl ze de gordijnen opende. Het zou tropisch warm worden. Ze liep naar de keuken, leunde heel even peinzend op het aanrecht.

Een maand geleden was hij 's ochtends op pad gegaan, voor een fotoshoot in Schoorl. In de loop van de dag zou hij weer terugkomen. Maar hij was

niet teruggekomen, had niets van zich laten horen. Ze had geprobeerd de zaak te bagatelliseren. Het was blijkaar zo. Hij had haar niet gebeld of geappt. Het was later geworden, ze was naar bed gegaan, had nauwelijks kunnen slapen. Ze had niet meteen die avond iemand gebeld, want hij zou naar alle waarschijnlijkheid midden in de nacht thuiskomen. Dronken misschien. Niet héél dramatisch, maar handig was het niet. Ze hadden reisplannen die in het honderd dreigden te lopen. Ze zouden naar Polen gaan voor de bruiloft van zijn beste vriend. Ja, onhandig was het, zomaar ineens wegblijven, zonder boeh of bah.

‘Hoe was het?’ had ze geappt. ‘Waar zit je? Nog steeds bij de dame met wie je de shoot had? Vióla?’

Die nadruk was onnodig, dat voelde ze zelf ook wel. Anita wilde dat Erwin reageerde op haar berichten. Zelfs vandaag nog. Ze wilde dat hij haar ergens heen bracht, naar een plek in zijn hoofd die hij afschermde. Naar de naakte Erwin Kropp. Maar die plek was een groot zwart vierkant. Ze wist niet wat er in dat zwart verscholen zat, of bijna niet. De reis was uitgesteld. Tot vandaag. Een reis die ze al vaker samen gemaakt hadden. Met als eerste stop dat leuke hotel bij Maagdenburg. Ze zouden

alsnog gaan. Alsof er niets gebeurd was. Alsof de wereld niet vergaan was.

Aan de ontbijttafel zat hij tegenover haar. Doodleuk. Alsof hij nooit was weggeweest. Omdat hij hier thuishoorde. Anita kon het niet opbrengen om hier alleen te zijn. Nooit. Zonder hem.

Hij bracht zijn hoofd omlaag. Hij was zo stil dat ze steeds dacht: ik geloof dit niet.

‘Wat heb je? Is het hoofdpijn? Wil je wel gaan? Is dit wat je wil, schat?’

Hij schraapte zijn keel, misschien om niets te hoeven zeggen.

‘Erwin? Zit je te huilen?’

Hij leek totaal ontwricht. Hij was ergens waar ze niet bij hem kon zijn, in diepere stromingen. Ze wist het maar al te goed. Alles wat zij ooit gevoeld had kreeg de laatste weken, dagen en uren een nieuwe nuance. Een vreemde warmte ook. Omdat ze sprakeloos was. Ze had de neiging om een zorgzame houding aan te nemen, om te zeggen: ‘Jij moet niet op reis, jij moet naar een sanatorium.’ Onder normale omstandigheden zouden ze daarom hebben gelachen. Vorige maand nog. Hij was niet zichzelf, nooit eerder was hij zo absent, zo kortaf. Het was alsof hij ieder uur van de

dag zei: ‘Nee, dat doe ik niet meer.’ ‘Ik zou dat liever zo laten.’ ‘Nu even niet.’ Bij alles. Zijn vijftigste verjaardag, drie maanden geleden, waar hij tegenop had gezien, had in het teken gestaan van die stemming. Alsof hij iets voorvoelde. Anita had een dagje georganiseerd, een bezoek aan de grote Paul Klee-tentoonstelling, een etentje met Rik en Jolien – meer mensen verdroeg hij niet – en daarna *La Traviata*.

In de pauze van de opera was het misgegaan. Hij hield het niet meer vol. Hij moest naar huis. Naderhand had hij gezegd dat hij tijdens de opera benauwd was geweest. Ze was niet geschrokken, ook niet bang dat er iets weg was, iets dat hij altijd had bezeten en dat meestal een uitweg bood uit zijn stemmingen. Als hij een moeilijke bui had, wat zelden voorkwam, ging hij naar de keuken voor het klaarmaken van risotto. Maar misschien had ze dit allemaal achteraf veel zwaarder gemaakt dan het toen leek.

Zes weken geleden had ze gezegd: ‘Wil je naar Jan? Is dat wat je wil?’

Toen zij die naam had genoemd was hij kalm geworden.

‘Ja,’ had hij gezegd. Dat zou helpen, omdat Jan

Skala iemand was op wie ze allebei dol waren. ‘Laten we dat doen.’

Jan zou gaan trouwen. Ze waren uitgenodigd en Polen lag in de goeie richting, zoals hij zei. De eerste keer dat ze in Polen op vakantie waren hadden ze op een plein in Wroclaw vierduizend gitaristen ‘Hey Joe’ horen spelen. Dat had hij geweldig gevonden. ‘Ja,’ had hij weer gezegd. ‘Dolgraag.’

Anita keek naar het grote raam, naar de stralend blauwe hemel. ‘Wat een prachtige dag.’

Hij bleef statige bewegingen maken met zijn hoofd, alsof hij aarzelde tussen verwarring en extase. Nee, alsof hij verbaasd was dat ze nog altijd niet begreep waarom hij afwezig was. Ze wist één ding heel zeker: ze moest weg uit haar ongeloof. Uit haar sprakeloosheid. Ze had almaar de neiging om te zeggen: dit accepteer ik niet. Waar zit je? Ze zou hem iets willen zeggen. Ze zou woorden willen vinden voor iets dat onzegbaar was, ze verlangde naar de instromende lucht van de poëzie. Ook al was bijna geen mens in gedichten geïnteresseerd. Omdat gedichten vaak moeilijk verstaanbaar waren. Maar ze was nu zelf moeilijk verstaanbaar. Ze had behoefte aan andere brandstof, aan vrijheid om te voelen en te ademen. Ze zou een gedicht